

Ons dorp

(’n Gedicht, maakt deur Gerrit Winkel)

Ouwe-Syl, dat dorpy an ’t Wad.
Feul mînsen sêge wel, “dat gat?”.
’t Is ’n plakky om werklik wiis op te wezen.
’t Het soafeul moois, dat fâlt te lezen.
De minteliteit is d’r apart, wort saait.
Die ouwe dorpsfiguren hewwe dat d’r fast dellaaid.

De klok in ’e toren, in de fere omtrek goed te horen,
blyft bij mij de meeste punten skoaren.
’t Herbergt ’n leesgroep fan jaren leden,
sels d’ ouwe regels fan doe, hantere se nag heden.
In de groate fergadering kin je boeken kope,
’t bestuur sit dan út ’n stenen pyp te roken.
De echte ouwe deventerkoek wort d’r eten.
ok ’n stikky droge wust wort niet fergeten.

At ik ’t dorp deurloop en om mij hine kyk,
dan dink ik faak, wat binne wij hier ryk.
Ok ’t ouwe komt dan wel ’s bij je boven,
dat ’t hier allegaar kon, ’t is hest niet te loven.

’n Toneelgroep “de Bildt Friezen”, wat waren se bekind,
tot in Brabant he se weest te speulen met hur talint.
Thijs Polstra skreef de stikken en regiseerde se ok,
goed je best doen, anders kregen je ’t met ’m an ’e stok.

Ok ’t brandstofskep an ’e Laaisterstreek fan ’e Sylstramannen
fiel út ’t dorpsgesicht niet te bannen.

’t Graauwe Peerd, ôns kroechy op ’e hoek,
wat is ’t dêr gesellig en soa lekker smoek.
Dat gold ok foor ’t gebouw “de Syl” dat wel,
foor 50 jaar werom, trokken je hier nag an ’e bel.

De bewaarskoal waar hier foor baide kanten,
se leerden d’r feul, se wisten dêr fan wanten.
De groate skoalen mosten dêrbij,
weer ’n gelegenhyd laai op syn sij.

De groenteboer en slachters, se binne allegaar fertrokken,
De ouwe mînsen sitte ’t meest met ’e brokken.
Gelukkig is ’t Winkeltsy d’r weer, “De Magneet” dy trok ok al lang niet meer.
De baide frôly doen hur best, seker waar,
Om d’r even hine is dos niet soa’n beswaar?

De graanmôln brânde ôf, de melkfiebryk waar al dicht
feul sware arbaid is d'r ferricht.

De kiosk fan Thijs Polstra op 't hoeky,
worde faak deur de mannen fereerd met 'n besoecky.
Alles an nijs fan 't dorp deed dan de ronde even,
maar ok dat hokky had niet 't eeuwige leven.

In gedachten sien ik Bremer dan weer fytsen met tassen,
potten, pannen, theegoed en spul om met ôf te wassen.
Fan alles had die man, niks waar 'm te feul, oh nee!
Thûs sitte kon-y niet, maar wrotte wel foor twee.

De tiid het maakt dat alles is feranderd toch,
de gesellige saamhorighyd bestaat gelukkig nog.
Dut stikky lând, dat hoort bij 't Bildt,
dut stikky lând hier, wat is 't dochs gewild.

Een prot dingen gebeure hier, men geniet en het 't naar 't sin.
Bij 'n inkeling is 't niks of feul te min.
Fervedasy kin men fine an alle kanten
ferenigings binne d'r in alle farianten.

'n Bredeskoal foor leger onderwijs, een lust,
't Is gebeurd in opdracht, maar wel bewust.
Sportfelden, iisbaan en gimlekaal, 't is doch besonder
bij de meeste plakken doen wij niet onder.

As Sylster dink ik faak, hoe sou 't later weze,
At de jongeloi dut na 25 jaar nag 's leze.
Één ding hoop ik al, dat wil ik wete ok,
dat 't hier leefber blyft, men het 't altyd soa drok.

Blyf beskaiden en laat elkeneen in syn waarde leve,
hou op met elkeneen op syn daad te seven.
't Leven is soa mooi at men maar goed siet
Maak plezier, dat fersacht doch ok ferdriet.

De mîns die weunt op Ouwe-Syl, "dat gat" wel noemd,
wort deur hun gastfrijens faak roemd.